

Biblioteka

Vertikale

ISBN 978-86-81192-43-6

Svojevrсни katarzični pjesnički jezik, rasprava, filozofska teza i antiteza, sokratovska metoda dijaloga, kroz pjesnički jezik koji donosi samospoznaje ili „porađanje“ istine, potvrđuje filozofske hipoteze o savršeno „nesavršenoj“ povezanosti suštinskog bića u nama. Tako Sandra Alek nastavlja da gradi poetski vijenac jednog posebnog duhovnog uzrastanja.

mr Snježana Đoković Galinac

(O)čaj u šoljici kafe

Sandra Alek

(O)čaj u šoljici kafe
Sandra Alek

biblioteka
Vertikale
edicija
Poezija

№: 17

Sandra Alek
(O)čaj u šoljici kafe

Izdavač
Udruženje nezavisnih pisaca Srbije, Beograd

Za izdavača
Živojin Ivković

Urednik
Ivan Despotović

Slika na koricama:
Predrag Todorović
Naziv slike: Ime mi je Tajna

Ilustracije:
Pol Gistav Luj Kristof Dore

Tiraž
200

Štampa
Slava-Sopot

Copyright, 2023. – UNPS Beograd

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvima prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

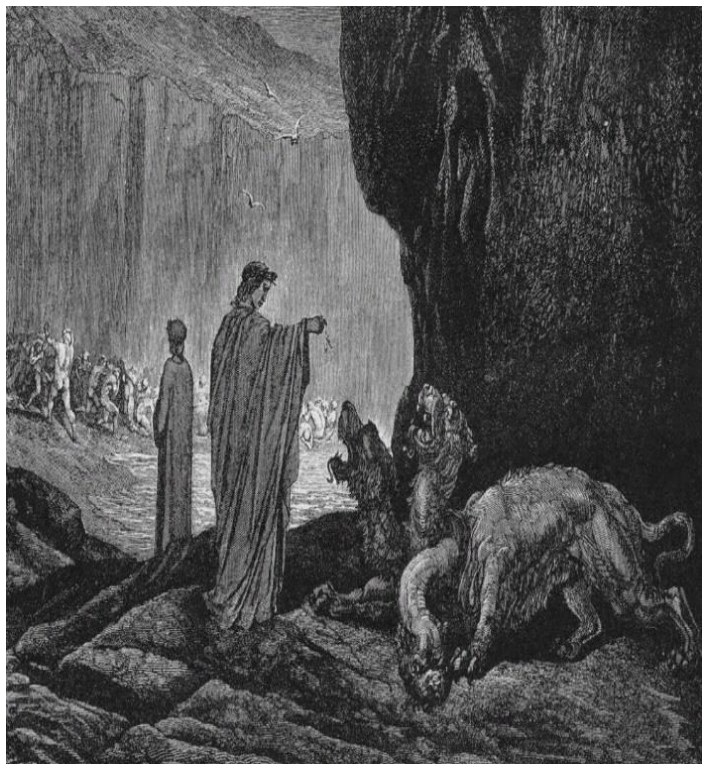
Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima i autorskom ugovoru.

ISBN 978-86-81192-43-6

Sandra Alek

**(O)čaj
u šoljici
kafe**

UNPS
Beograd
2023.

ODBEGLE DUŠE

Pobegli smo jedno od drugog.
Izbrisali puteve ukrštanja.
Više ne prolazimo našim ulicama.
Samo ponekad, retko,
da zavaramo sećanja,
koja naviru iz mraka očaja.
Sve što smo ikada imali
zatvorili smo iza sedam kapija
od čelika
i na poslednja vrata postavili
troglavog Kerbera,
da slučajno nekad nekome
ne padne na pamet
da na ta vrata pokuca.
Zatvorili smo oči pred znakovima...
Mačka je sada samo mačka
i da, verovatno, ima devet života,
ali koga to sada zanima.
Golubovi odavno već ne sleću
na naše prozore.
Mi više nemamo hleba
za njihovu ljubavnu glad.
Sve je otišlo bestraga...
Još onog dana kad si me pustio,
kada sam te pustila.
Kao da se, do vraga, svaki dan
sreću čovek i žena
koji idu iza pogleda
i ulaze jedno u drugo
kao u spostvenu kuću

savršeno poznajući
raspored nameštaja...
Nikada se nisi spotakao
ni o šta u meni.
Kao vešti lopov,
žmureći si mogao napipati
svaku stvar,
uzeti je u svoje ruke i oplemeniti.
Plovila sam tvojim krvotokom
i budila život u tebi iz dana u dan.
Palila sam svetla
u mračnim hodnicima
tvoje duše koja je jecala.
Grlila sam te nedohvatljivim rukama
i davala ono najčistije od sebe.
U tebe sam utkala sebe doveka,
znam.
I možeš otići na kraj sveta,
pokidati sve žice telefona,
pobiti sve ptice
i baciti ih u duboko more
kao mrtve glasnike,
sakriti se u šumu zaborava,
viknuti sve ono što ti značim
gluvonemim planinama bez odjeka,
ja znam da sam došla do one sobe
u tebi
u kojoj nikada nije bila nijedna
i nikada nijedna kročiti neće.
Videla sam tebe suštinskoga,
istinitoga, golog od svega
što je uobrazilja

i moja, i tvoja, i tuđa.
Bio si moja orfička polovina,
koja se tako lepo uklapala
u sve što sam ja.
Zajedno, mi smo bili mandala,
koja je svedočila vekovima
o najvećoj ljubavi pod zvezdama.
Harmonija sfera
širila se u koncentričnim krugovima
koje su naše duše slikale
na nebeskom platnu večitih ideja.
Sve, sve to,
bacili smo u bunar zaborava,
sakrili iza sedam brava,
bacili ključ daleko od pogleda.
Otišli smo.
Pobegli glavom bez obzira,
da se nikada više ne vratimo,
samo ponekad, retko,
na mesto ukrštanja
koje budi sećanja
i opakog Kerbera
gladnog naših odbeglih duša

APOTEOZA

Kada bi ti znao,
kao što ne znaš
i kao što nikada
saznati nećeš,
koliko sam rascvalih,
crvenih latica
prostrla pred tebe,
neprikosnovenog
kralja
moje pesme.

Kada bi znao,
kao što nikada
saznati nećeš,
da su najlepší slavuji
tebi u čast pevali
svaki put
kada bi moja duša
stala po liri svirati.
Kada bi ti to znao,
prestao bi se
čovekom zvati.
Samom sebi bi
lovorov venac
na glavu stavio
i postao božanstvo
pred kojim će se
mnoge pesme
klanjati.

DUBOKO U NAMA

Duše su se srele
tog sunčanog dana
nagoveštavajući tajnu neba
skrivenu duboko u nama.
Otvorio si kapije pogleda
i ja sam ušetala graciozno,
lako, na prstima,
kao primabalerina
u najljepšu kompoziciju
koja je ikada stvorena.
Obgrlio si me bez dodira,
bestelesnom ljubavlju svemira,
i ja sam poletela prvi put
krilima anđela
po tom podijumu
bezuslovnog davanja i uzimanja.
Duše su se srele
tog sunčanog dana
i otkrile tajnu neba
skrivenu duboko u nama.

HIEROS GAMOS

Ja sam krv koja struji
tvojim venama.

Ti nemaš većeg roda od
mene.

A nisam ti ni mati, ni kćer,
ni žena.

Ja sam onaj deo tebe koji
ti fali i luta sa tobom u
mislina.

Ja sam odvojena od tebe
u praistoriji vremena.

Onaj deo puzzle koji fali
da tvoja slika bude potpuna.

MI

Ti znaš da te ničije ruke
neće grliti kao moje.
Ti znaš da nikada nijedna
neće otići tako daleko
i duboko u tebe.
Bez ijedne izgovorene reči
razumeti sve.
Usidriti se u tvoj pogled
i nemo ti govoriti ono
u što sam najiskrenije veruješ.
Ti znaš da smo samo mi
mogli bez dodira ljubav voditi.
Mamiti se pogledima,
tu ludu strast kao divlje konje
krotiti,
bez ijednog pokreta tela,
samo očima,
plesati taj bestelesni valcer
po podijumu najčistije ljubavi.
Ti znaš da nikada nijedna neće
znati ko si.
Da si bez mene sam na ovoj
planeti.
Da sam bez tebe bez polovine
sebe.
Orfički hermafrodit
raspolučen davno u večnosti.

PRASAK

Eksplozija planete
u tvojim očima punim boli!
Rasipamo se
kao svemirska prašina
po udaljenim sazveždima.
Kao da nas nikada nije bilo
i kao da nikada nismo
ni postojali, gubimo se
u udaljenim galaksijama.
U mraku beskraja sada sija
zrnice mene, zrnice tebe,
kao dva usamljena blizanca
čijem razdvajanju
Mlečni put svedoči.

MUZIKA SFERA

Kako opisati dvoje smrtnika
koje božanska svetlost okupa
svaki put kada u očima drugoga
pronađu najljepšu verziju sebe,
onakvu kakvom je Bog zamišlja.

Kako odsvirati tu nemuštu muziku
nebeskih orgulja i simfonije sfera
koja je pratila ples naših duša
dok su zagrljene slavile susret čekan
nepreglednim, beskonačnim vekovima.

Kako dočarati rečima bestelesni dodir
koji klizi niz moj vrat, spušta se niz leđa
i pronalazi smiraj među vrelim butinama
u kojima ključa vulkan nezasitih želja
spremnih da eksplodiraju do plavog neba!

Kako preživeti svaki novi dan
u kojem je taj san davno odsanjan
zaspao između dva univerzuma -
u jednom si ti, u drugom sam ja,
a između nas svetlosna godina.

ZIMA

Zima je došla bez najave.
Uselila se u našu spavaću sobu,
magleći prozore,
zaklanjajući dedovsku trešnju
raskošne krošnje.
Sada samo kroz sećanje
kradem ti one crvene minđuše
ubrane za mene u rano proleće.
Hladna jeza lebdi sobom.
Ledi dah.
Zima šiba oštro
kao brezovom metlom.
Crveni pečati sevaju telom
koje je još uvek vrelo.
Željno...
Tebe. Ljubavi. Života.

TVOJE IME

Tvoje ime,
kao najskrivenija tajna,
urezano je
u ćeliju mog nezaborava.
Tamo, čuvaću te
od starog lopova vremena
koje će proći pored mojih
zamagljenih prozora,
tražeći u mojim očima
sećanje na onaj dan
u kojem sam tvoje ime
stavila odmah iza
Božijega.

PESNIKINJA

Gajim te kao redak cvet
u staklenoj bašti svoje mašte.
Čuvam te
da mi te zima ne ubije...
Poslala je svoje oštre iglice.
Vidim ih kako kidišu
na prozorska krila mog sna.
Ne dam te!
Ako ostanem bez tebe,
ja znam:
Ostaće samo poraz
leden i porozan,
kao staklo urezan
u moje pamćenje,
koje neće dosezati dalje
od sećanja na tebe.
I tu će pokušati da te ubiju!
Vreme...
Vreme, to neumitno trajanje,
proći će,
brišući ti svaki trag.
Izbrisaće ti i poslednju stopu
postojanja
utisnutu u belu masu lobanje.
Vikaću i hvatati se za glavu.
Vikaću na sav glas:
„Ne dam te!
Reci zaboravu da te ne otima!“
I dok god ovo ludo srce
bude bilo u mojim grudima,

i dok god bude bilo snage
u ovim rukama,
ja ću o tebi pisati
i pevati na sav glas!
Ne dam im da mi te otmu!
Jer, ljubavi,
ako te ubiju ili sakriju od mene...
Bez tebe – ko sam onda ja?
Sa tobom ubiće i mene.
Pesnikinja u meni,
samo jednu pesmu zna.
Bez tebe – Ona je mrtva!

DVOJE

Bilo je tih trenutaka
otrgnutih od večnosti,
kada smo postajali par,
sami na svetu,
jedno drugom dovoljni.

Zaboravljeni na stranputici
nedostižnog sna,
potkradali smo nadanja
u neko bolje, lepše sutra
gde ćemo biti bitni jedino ti i ja.

Bilo je tih trenutaka
koji su nepovratno otišli.
Iščezli...
Pobegli pred nama –
Kukavicama...

Možda nije bilo naše vreme,
Možda ono nikad neće ni doći.
Možda nas dvoje nismo smeli
jedno drugom zauvek pripadati.
Ko će ga znati...

PREDAJA

O nebo smo smo se ogrešili...
Ono nam je tajnu otkrilo
koju smo olako prokockali.
Sada teške kiše i oštri vetrovi
nemilosrdno bacaju naš brod
na pučinu da se zauvek izgubi.
U tom beskraju modrog plavetnila
samo se još bela zastava vijori.
Mi smo je razapeli još onog dana
kada smo prestali verovati
u Ljubav,
u Nas,
u Jedno.
Sada, ona visoko dignuta stoji
i odoleva svim tim nepogodama
kojima je vreme mori.
Ona je opomena – meni, tebi,
svima nama, kukavicama,
koje se nisu smele za svoju ljubav
boriti.
I doći će teške oluje, potopiće se
brodovi,
ali bela zastava i dalje će se vijoriti.
Ona se nikada neće
iz našeg vidokruga otići.
Večno će pred našim očima lebdeti.
Da nas podseti:
Da smo mogli sa bogovima
na Olimpu sedeti,
hraniti se ambrozijom,

iz njihovih čaša nektar piti...
Ali kukavice u nama,
nisu se smele na tu planinu popeti.
Sada smo samo ubogi prosjaci.
Zaboravljeni i od bogova,
i od ljudi na ovoj zemlji.
Poharani, opustošeni,
kome šta imamo ponuditi.
Ni sebi samima nismo dobri.
Starimo tako praznog pogleda
koji gleda na pučinu,
pravo u belu zastavu
koja se i dalje pred našim očima
sramno vijori.

(NE)ODSANJANI SAN

Sada sve deluje kao san.
Davno odsanjan.
Zaboravljen na stranputici
vremena.
Danas smo ovde neki novi
ti i ja.
Ne tražimo se.
Ćutimo o svojim tajnama,
zaogrnuti sopstvenim nemirima.
Ne mešamo se
na istoj razini postojanja.
Valjda je opasno sresti se,
pogledati u oči koje oduvek
govore sve ono što htedosmo
sakriti jedno od drugog.
Ne tražimo se više nigde
gde se zemaljski zakoni
sprovode.
Tu ne postoji mesto za naše
tragove.
Mi postojimo samo u svetu
koji lebdi iznad zemlje.
Tamo, dođeš mi svaki dan
kao nepozvan gost,
sedneš preko puta mene,
nemo poželiš *Dobro jutro*,
koje odavno već nije dobro
bez tebe.
Onda odeš, ostaviš me
da od neisplakanih suza

vid povratim,
pa opet dođeš kroz želju utrobe,
spustiš pijani poljubac na usne
žedne tebe
i pre nego što ponovo odeš
ostaviš čežnju kao pijanu pticu
da se klata na grani moje sudbine.

MAJEUTIKA

Mesto za tebe,
Mesto za mene,
Mesto za nas,
Izvan nas –
Ne postoji.
Ima li nas onda
igde?
Ili smo svuda?

ISPOVEST

Bog je svedok
da sve što sam ikad želela
bio je sok sa tvojih usana.
Tvoje krilo – moja kuća
u koju bih se sakrila.
Tvoj pogled – moj beskraj
o kojem bih pevala.
Tvoj obraz – mekani jastuk
za moj umorni san.

SVET TI PRED NOGE BACAM

Svet ti pred noge bacam
za jedan tren
sakriven sa tobom u mraku
napuštenog parka
dok ispod treperave svetiljke
kradem ti lik za večnost
da mi nikada ne pobjegne
ispod ovih prstiju
koji će da te ovekoveče
na hartiji oštrijom od stakla
kojom si mi se urezao pod kožu
i izmešao sa vrelom krvlju -
još od onog dana ona poziva
na pobunu svaki put
jer kad si blizu
ratovi vrište na juriš
u mojim venama!
Svet ti pred noge bacam
za taj jedan tren
sa tobom daleko od sveta
gde ćemo piti tišinu uspavanih
ptica
sluteći njihov pojam u srcima
i gde će naše duše
zajedno sa svecima
paliti luče nad ovom modrom
vodom Dunava.
Ova zemlja je bez tebe
besmisleno mesto za postojanje
misliću misli nikad izgovorene

pred tobom koji si me se odrekao
pre nego je pevac zapevao jutrenje
iako si očima govorio
da nikada ovakvu nisi sreo
i sebe proklinjao
što se ranije nisi pojavio
na putu mom ili ja tvom.
Zaboraviću, sve to zaboraviću
za jedan tren sa tobom
koji ću da otmem od svih
i u kojem ću da ti bacim pred noge
sva blaga ovog sveta,
da ti ukradem lik za večnost
kojom ću da te ovekovečim
pre nego pevac zapeva
svoju jutarnju pesmu
i prekine čaroliju
nad modrom vodom Dunava.

POSLEDNJI TANGO

Sećaš li se tog jutra
kada su nam se pogledi
u zagrljaj spleli
i zaplesali poslednji tango
naše ljubavi?
Bila sam u crvenom,
živa kao moja Ljubav!
Bio si u belom,
kao Sloboda vijorio si se
na pročelju neba!
Ako sreća može da se kaže,
onda sam u tom trenu leta
po podijumu našeg sazvežđa,
ja bila najsrećnija žena
ovog planeta.
Ni slutila nisam
da crveno je bila moja krv,
belo - tvoja smrt.
A taj ples u očima -
poslednji tango
koji je naša ljubav otplesala.

INTRO

Ti znaš
kada te u oči pogledam
da ulazim tamo
gde si oduvek sam.
Moj pogled prodire duboko,
sve do one mračne sobe
u kojoj sklupčan
grliš svoj strah.
Ti znaš
da sam ja tvoja snaga
kojoj se oduvek nadaš.
Ne boj se.
Dovde dolazi samo ona
koja osudu
ostavlja pred vratima.
U mome srcu je oproštaj
za svaku krivicu
koja ti grudi pritiska.
Ne boj se.
Isplači pred moje noge tajnu
koja te u ovaj crni mrak okiva.
Pusti moju ljubav
da te digne sa kolena
i na noge dočeka.

INKVIZICIJA

Između nas reka tuge se izlila.
Crna kao katran.
Živa kao grotlo u dubini vulkana,
spremno da svakog trena
izbaci novu lavu očajanja.
Paklenim vatrama smo goreli
našu nevinu ljubav
koja je samo smrdela na greh.
Bacili smo na lomaču
i duše, i tela,
nespremne za najviši čin
među zvezdama
dok su ljudi uzdignutog čela
nemo posmatrali stradanje.

GREH

Ako je misao greh, grešna sam!
Toliko sam te puta grčila ovim
rukama i ljubila ovim grešnim
usnama na razmeđi jave i sna,
da sam već sada osuđena na
bezmilosne vatre pakla.

Ako je ljubav greh, grešna sam!
Zbog tebe sam bila spremna
popiti svaku čašu otrova koja ti
beše namenjena, stati ispred tebe
kao ljubavnica, mati, sestra, žena
iako beše tuđi i ja ne bejah tvoja.

Ako je greh ne zvati se tvojom,
a biti svom dušom i telom tvoja –
grešna sam! Sudite, bestidnici!
Ja sam dete suštine i glasno vam
kažem: „Kamenujte, vi, licemeri,
pobornici lažnog života!“

KOB

Večeras se teška kob
nad tvojom glavom nadvila.
Videla sam je –
stoji kao opomena.
Čeka te iza danas,
preko sutra...
Bojim se onoga što sam videla
i ne dam, ne dam te
tim mračnim silama.

Večeras šaljem svoju ljubav
nebeskim anđelima
da te zaštite od mraka
koji ti se prikrada.
Neka sija ko najjača amajlija!
Neka zaslepi vid onima
koji bi da te nađu iza danas,
preko sutra...
Ne dam, ne dam te
tim mračnim silama.

Večeras sam spremna
da sve svoje neostvarene želje
pokopam.
Sahranim ih sa svojom srećom
koja ti neodvojivo pripada.
Večeras sve svoje snage
u tvoju službu stavljam.
Postajem vojnik na mrtvoj straži
da te mračne sile dočekam.

Stoj'te, crni konjanici,
bez i jednog upozorenja,
ja pucam.

Kao mesečev srp sija oštrica
mog bola,
spremna da jednim zamahom
preseče svet na pola,
da zaštiti njega iza danas,
preko sutra...

Boj'te se mračne sile
jednog vojnika
koji brani njegov život kao svoj.
U ovaj boj,
ja idem bez straha
jer u meni vojska neostvarenih želja
spava,
spremna da se probudi i
da moj život za njegov!

DIVLJI CVET

Ne vidiš me i ne čuješ.
Ja sam mrak i tišina.
Dođem obično kad si sam.
Nevidljiva sednem preko
puta tebe, nečujno kažem:
„Ovde sam. Zvao si me.“
A ti gledaš u nevidljivu mene
i čutiš, nemo govoriš,
reči nikad izgovorene.
Hvataš rukama nedostajanje -
ličiš na ludaka koji je izigrao
samog sebe.
Nemaš kome da se okreneš
osim nevidljivoj meni
čije reči ne čuješ...
I ja brišem ti suze neisplakane
i spuštam nečujne poljupce
na oči koje me nikada videti neće.
U svetu koji postoji između
nevidljive mene i neopipljivog tebe
živi jedno nedostajanje -
raste kao divlji cvet u pustinji želje.

NEMUŠTI NEIMAR

Već dugo ćutiš.
Tvoje reči su temelji
ove kuće bez zidova i krova.
Kao nevešt neimar
gradim i slažem ciglu po ciglu
neizrečenoga,
pokušavam da dohvatim smisao
zakačen na nepostojećim rogovima.
Ne uspeva mi...
Rušim se kao kula od karata
svaki put
kada sam nadomak visini.
Padam u prašinu
kao ubogi osuđenik
na ovaj jadni život bez tebe
i ječim, kao cimbal ječim,
pred vratima,
koja tvoja ruka nikada neće otvoriti.

KULA OD KARATA

Misliš li da je lako
skrivati suze
od radoznalih pogleda?
Sakriti se u sebe
kao u kulu od karata
kada znaš da te može srušiti
i najmanji dašak vetra?
Nemam ja gde se sakriti
od sećanja na tebe i nas,
a da me suza u oku ne otkrije
i da mi ruka ne zadrhti
svaki put
na pomen tvog imena.

PUT

Tražim put
sa kojeg povratka nema,
da od tebe odem
kako bih te opet pronašla.
Tražim reč
koja će ostati neizgovorena
kao strela u luku,
zapeta iza glasnih žica,
dok cilja svoju metu.
Tražim zakon
nad svim drugim zakonima
da ga prekršim,
pljunem na njega,
pa neka me osude
na doživotnu slobodu.
Moj put je robija
popločana našim ćutnjama
i opovrgavanjem zakona
jačeg od najjačega.

OSUDA

Ja sam osuđena
na doživotnu misao o tebi.
Ti si moja tamnica
bez ijednog prozora u svet.
Zarobljena
nekom nevidljivom rukom,
pipam u mraku ćelije,
tražim krug slobode izvan tebe
i samo na jedan tren učini mi se
da vidim sunce i zrak svetlosti
kako igra neki čudni ples
na tavanici moje želje,
a onda opet mrak,
večita tmina
moje osude na tebe.

ZATVOR

Moj dom ima svilene rešetke.
Ja sam zaspala večnim snom
između tvoje dve trepavice.
Sakrila se kao lopov u mraku
tvoje zenice i uzalud dižeš
kapke i oči ka nebu podižeš.
Ja sam odavno već slepa za
sve izvan tebe.

Kasno je za pomilovanje!
Ja sam begunac od sopstvene
sreće. Dobrovoljni robijaš
čijim venama teče krv dželata,
tvorca sve moje nesreće.

PELIN

Ti si vapaj
koji mi grudi razara.
Izvor svega dobrog i lošega.
Posađen u meni kao pelin –
širiš svoj otrov
krvnim sudovima.
Ja odumirem polako
na tihim mukama
kojima si me ostavio
na milost i nemilost.
A nekada si bio lek,
moj čuvar od bolesti
besmisla.

OSTRVA

Plutajuća smo ostrva
u okeanu očaja.
Nastanjuje nas samoća.
Tek katkad vidim te
u tom beskrajnu ničega...
Tvoje ruke,
okovane teškim lancima,
hrle ka meni, traže me...
Gladna sam tvog dodira
iako se odavno ne nadam
strujama koje će nas spojiti.
Ritam srca našom zemljom
više ne odzvanja.
Samo ti si znao zapaliti vatru
koja je tinjala u meni vekovima
i samo ti si znao put
do one koja jesam.
Do vraga je otišlo sve...
Kako su nebesa dozvolila
da se ovoliko očaja sruči na nas?

SAM I TI I JA

Da li si i ti negde večeras,
kao ja, sudbinski sam?
Sam u gomili nasmejanih lica,
koja se cere u facu i vuku za rukav
na bal pod maskama.
Sam na raskvašenim ulicama,
kradeš korake od nekog boljeg sutra
dok preskačeš pločnike zaborava.
Sam u hladnom krevetu
ispod teškog jorgana
dok puštaš svoj dah od brade
ka nožnim prstima.
Nedostaje ti toplina...
Grče ti se i ruke i noge u damarima
jer znaš da niko doći neće
i da nikome osim sebi ne pripadaš.
Sam u odrazu sopstvenog lika
koje umivaš viševekovnim jezerima
neisplakanih suza.
Sam u svakom novom jutru
koje neumoljivo svanjava i podseća
da ćeš provesti još jedan dan
sudbinski sam, isto kao i ja.

NOĆ

Noć.

Mesec kao načeta pomorandža
viri iza krovova.

Nagoveštava nedovršenost trenutka
našeg trajanja.

Sećam se dana kada sam zaspala
u tvome oku.

Još se nisam probudila...

Noć.

Prstima samoće tkam sećanje na nas.
Osipaš se kao oronuli malter sa zidova
moje materice u koju si mi usađen
u pra pra pradavnim vremenima.
Krvavim rukama crtam naše obrise.
Znakovi trajanja na licu ostavljaju
vidljiv trag.

Noć.

Kroz svaku boru kao rekom suza
plovi lađa izgubljenih osmeha.
Moja duša se od mene otela
onog dana kada sam ti je pogledom
predala.

Otišla nepovratno s tobom...

Luta predelima nedosanjanog sna.

MU(N)K

Ostala sam te željna
kao nerotkinja nerođenog
deteta.

Ruke bole od praznine.

Privijam te kao
nedostajanje na grudi
koje bi da kriknu muk.

Znaš li kako tišina boli?

Da li si nekada čuo
grmljavinu te boli?

To je muk.

Muk je dug i težak
kao put bez povratka.

To je eho u tebi
koji ne prestaje da odzvanja.

Kotrlja se krvotokom,
venama.

Širi se kao zarazna bolest
koja u lažnom životu ostavlja.

Neizgovorene reči zapinju za grlo.

Stojim na početku i kraju
svakoga glasa.

Širom otvaram usta
za Munkov vrisak.

Da li si nekada osetio tu sliku
jer ta slika se oseća?

Ona pripada svima nama
koji bi da vrisnemo

muk što nam grudi razara.

PESMA PROZERPINI

Hej ti, nesuđeni oče naše dece,
jalovo drvo si mi u dvorištu ostavio,
na njegovu koščatu granu kanap
kao omću obesio.

U zeleno proleće kada Prozerpina
iz groba ustaje, majku da obraduje,
večnu prirodu da probudi
i svaki živi stvor koji hoda ili puže
ovom zemljom
na obnavljanje i preporod pobudi,
moje drvo prestalo je sladak rod rađati.

Otišao si,
iako si rekao da samo mene voliš.
Uzalud sam kišama lica svog drvo zalivala.
Budila Veneru i Amora,
tražila od njih da te vrate meni
kojoj po pravdi večnog zakona pripadaš.
Molila kraljicu podzemlja da natera drvo
da ponovo plod mesto kanapa dâ.
Svi bogovi su ostali gluvi na moj jauk
koji je zemlju koja rađa cepao na pola.
Otišao si,

iako si rekao da samo mene voliš.
Hej ti, odrođeni,
zašto si me ostavio samu bez poroda
kada si rekao da samo mene voliš?
Ako je život posle tebe ovaj kanap
što se izazovno njiše pred očima mojim,
ja onda idem pravo u podzemlje,
nemilosrdnog Plutona da odobrovoljim.

Ako je Orfej uspeo svojom lirom da ga
umilostivi,
možda se smiluje i na tešku tužbalicu
koju će pevati moje mrtvo srce
sve dok ga iz hladnih čeljusti smrti
ne oslobodi.

NEIZDRŽ

Želim te,
ponekad toliko jako
da imam osećaj
da iz sopstvene kože iskačem.
Oblačim se u tvoje prnje
i klizim niz ulice,
vazduhom nozdrve da omrsim.
Trčim, kao luda trčim,
nemirnom vetru prkosim.
Pokušavam da pobegnem
ili da te napokon uhvatim,
đavo će ga znati.
Kuda god se okrenem,
svuda te vidim.
I u mraku zenica,
iza sklopljenih trepavica –
opet ti.
Kazno, Usudu, ko si,
kada me ovako progoniš...?
Umorna sam od bežanja.
Šta hoćeš od mene, govori?
Jesam li pristala na sve?
Da budem tvoja
do poslednjeg treptaja,
Da te pustim da odeš
i nikada se ne vratiš,
Da živa umrem
od tuge za tvojim dodirom
koji mi se kao omča
oko vrata obesio,

Da više nikada ne sretnem
nijedne oči koje će me
kao tvoje voleti...
Oh.... Kazno, Usudu,
U mislima,
ruke ti celivam
dok ti u oči uranjam,
tražim komad sebe u tebi,
da ga duboko utkam,
kada odeš u daljinu
da te na mene podseti,
da me tamo daleko
nikada ne zaboraviš.
Jer za mene
samo jedna smrt postoji –
da iz tvog sećanja iščilim.
Oh, Kazno! Usudu!
Nebo te je poslalo
neki dug da mi naplati.
Znam,
reći će ljudi da bogohulim
na Onoga
koji me retkim darovima obdari.
Istina,
dao mi je tebe kao Dar u ruke
da pesmama o tebi
celi svet oplemenim.
Ali, voljeni,
ja znam da taj blagoslov
i svoj usud nosi.
Ti si Kazna
za neki dug nenaplaćeni

i Opomena
da me smrt u tvom sećanju
pohodi.

REBRO

Ako je ova ljubav greh,
izvadite mi rebro
i darujte ga njemu
zbog kojeg postojim.
Ja nisam birala
ni umom,
ni vidom,
već srcem slepim.
Sa njim ja bejah Eva
pre prvog sagrašenja!
Ako nije tako,
podajte me otrovnoj zmiji,
neka pužem kao ona
po ovoj zemlji.

MRAK

Rasparaću noć na pola
krikom svoje duše!
Čujete li, noćne milosnice,
kako mi srce pati?
Rasplele ste svoje duge,
crne kose,
kao kovčeg dušu mi
pokrovom prekrile.

Ima li još svetlosti u meni?
Jesam li zaboravljena
od onog kojeg volim?
Znam li kuda idem?
Vidite li ga?
Da li mi u susret dolazi?

Mrak, mrak je svuda.
Večita, tamna noć
u grudi mi se uselila.
Kuda, sirota,
bez njegove ljubavi da hodim?
On je bio moja Luča.
Svetlost od Iskona.

O, vi, noćne milosnice,
pošaljite makar svice
tamnu noć da osvetle.
Sažalite se na umiruću mene.
Pokažite mi njegov lik
samo još jednom

da ovaj mrak u meni osvetli
pre nego što se
u strašno podzemlje uputim.

NA OBALAMA AHERONTA

Ti si bio Dar,
iskovan rukom moćnog
Hefesta
još onda kada je vreme
zaista bilo samo pesak
koji se kroz prste prosipa.
Dadoše te bogovi meni
na uzdarje.
Erato postade moja verna
pratilja.
Moja pesma te slavila,
u nebo dizala do samih bogova.
I to bi moj greh,
što običnog smrtnika počastih
bogovskim trpezama.
Sada, ostavljena od svih,
plačem žalosnim pesmama.
Osiljen, sada udaraš na onu
koja te je u večnost preselila.
Čeličnim rukama srce mi kidaš
i bacaš Harpijama na čast.
Moja duša je večiti talac
na obalama Aheronta.
Nemam ni zlatnu granu,
niti novčić da umilostivim
Harona.
Ja sam ostavljena i od tebe,
i od bogova,
da žudno posmatram taj čun
koji bi me prevezao do reke
zaborava.

LAVIRINT

Kuda da idem sada,
proterana od onog
kojem pripadam?
Kome sam dobrodošla
kada mi niko
osim tebe ne treba?
Ja ne mogu da živim
sa pola srca kao ti.
Da bežim u obaveze,
moranja,
samo da bih lakše
dan podnela.
Svaki moj stih –
oda je tebi,
koji bežiš od naše ljubavi,
koja nam je suđena.
Ja sam videla ljubav
u tvojim očima,
ja sam videla i bežanje
u tvojim nogama,
ja sam videla
i ono što sakrivaš.
Tvoja ćutnja...
oduvek mi je
najviše govorila.
Kuda bežiš, ludo jedna?
Od sudbine nema otklona.
Misliš da nisam i ja
probala uteći
ovoj ludoj igri bogova

nad nama.
Sve sam probala...
Ali ti,
ti se vraćaš iznova,
i iznova
kao kob,
kao kazna,
kao opomena,
kao najčistija ljubav
stvorena još od Iskona.
Kako možeš živeti
sa pola srca?
Tuga će te popiti,
istopićeš se
kao sveća dogorela,
poješće te
grozna svakodnevnica,
poginućeš u toj trci
preticanja vremena,
bežanja od sebe,
od mene,
od nas...
Uspori, ljubavi,
pogled ka sebi podigni,
zapitaj se
kuda smo to krenuli?

MARIONETA

Gotovo je sa spokojem mojim.
Ja sam večiti talac duše tvoje
koja me iz života u život progoni.
Od tebe nema otklona, ni zaklona.
Ti živiš u svim svetovima.
Progoniš me kao čovek, i kao sena.
Ti si putnik iz prošlog vremena.
Nenajavljeni gost u ulozi domaćina.
Krojiš mrak moje sobe po svojim
šnitovima i oblačiš me u lutku
koja igra po tvojim pravilima.
Ti ćutke posmatraš tu igru senki
u kojoj sam večiti krivac ja –
Marioneta u rukama tvojim
spremnim na presudu bez žaljenja.

NEPREBOL

Koliko ću još suza da pustim
niz ovo izborano lice,
pre nego što te pustim od sebe?
Koliko se još vojski bola sprema
da prepešači put kroz dolinu duše moje?
Zar nisam dovoljno dala od sebe?!
Šta hoćete još?
I ti, i Bog, i svi oni
kojima sam ikada ja bol nanela!
Šta hoćete još?
Nije dosta?
Nisam dostojna jednog pucnja
koji ubija,
već mi mučite dušu kao da sam
najveći zločinac.
Kidajte mrtvo meso,
bacajte kamenje na kamen,
udarajte šamar licu
koje drugi obraz okreće.
Nije dosta?
Mislite da pod kožu više ne može?
Ja i ne znam drugačije živeti
nego ovako.
Svako jutro kao osuđenik
pred izlazak na vešala.
Više se nikome i ne ispovedam.
Ko bi mogao shvatiti ovu bol
koja mi kao teška savest dušu opseđa.
Ko bi mogao dati oprost za
(ne)počinjen greh na granici dva sveta.

Koji još ludak na ovom svetu,
osim mene, voli ludaka,
koji samo u njegovoj mašti obitava.

PRIVID

Ja mora da sam luda
jer mi se stalno pričinjavaš.
Tvoj lik, tvoj glas,
prolaze pored mene
kao opomena
da sam razum izgubila.
Vidim te i tamo gde te nema.
Svaki drugi muškarac ima
tvoj osmeh, pogled ili
znak koji kriješ ispod obrva...
Kao luda,
unezvereno gledam jesi li ti taj,
pa kad vidim da nisi,
ponovo odlutam.
Tražim te u moru sivih lica
iako sam rekla i sebi, i drugima -
Ne želim ga!
Hoću da ga oteram
jer sam ljuta, besna, tužna
ali uzalud, avaj...
Ti si sa obe strane sveta.
Provlačiš se kroz kosti,
lepiš za prste,
kao lopov upadaš u zamku oka.
Čas si sena,
čas čovek od krvi i mesa.
I idem tako ulicama grada,
tražim te, gledam
hoćeš li mi dati znak
samo nama znan,

pa kad te ne nađem
bežim u one predele
gde te sigurno ima.
Lovim te po poljima
nedosanjanog sna,
vičem i zovem:
„Vrati se, bez tebe,
ja nisam ja.“

USUD

Bežim,
ali ne mogu da se sakrijem...
Jer i tamo gde te nema,
ja te nađem.
Poprimaš oblik svega postojećeg.
Ti si crna mačka koja mi put
preseca,
Zvono sa trošne crkve u koju više
niko ne svraća,
Eho koji se od planine odbija...
Iako crn kao tamna noć
koja mi provlači jezu kostima,
ja te privijam na srce
jer osećam da baš tu pripadaš.
Ruke ti širim
da te u naručje dočekam
iako znam da nisi čovek
nego duh koji me proganja.
Ti si glas
koji mojim umom šeta
bez namere da ga ikad vratiš
onoj kojoj pripada.
Utvara,
koju sam sama stvorila.

KARMA

Ko je vodio tvoju ruku
kada me je dotakla?
Jesi li ti bio neko koga sam
nekada davno volela?
Jesam li te izdala, ostavila,
proklela pred vratima pakla
koji je vrištao iz tvojih očiju?
Jesi li me ubio, osakatio,
da nikada više nikoga u srce
ne puštam?
Jesi li mi osvetu u grudi posadio
ili smo bili skroz druga priča,
ona lepa, koja se ne zaboravlja...
Ko je misteriozni čovek
u tvojim očima, koji me gleda
kao da me oduvek zna?
Zašto se pred tobom uvek osećam
kao da sam gola,
a opet zaštićena nekom nevidljivom
austom koja me čuva?
Jesmo li mi glumci u komadu
koji se zove: Igra našeg života?
Ko piše scenario i gde se odigrava
sledeća scena?
Hoćeš li me voleti do
poslednjeg trena
ili sam ja samo jedna lùda
koja ne može da podnese svet
u kojem nema njega
koji me spašava

od sebe same,
od besmisla,
od jeda,
od površnosti postojanja u svetu
u kojem niko nikoga u oči ne gleda
i svi ostaju pred vratima nesvesnoga.
Ima li moja duša pâra?
Jesi li ti taj?
Karma poslata iz prošlog vremena?

OPSESIJA

Postoji nešto nedokučivo meni.
Stoji kao znak pitanja
na koje nemam odgovora.
Jasno je zašto si se desio meni,
ali zašto još uvek stojiš ukopan
kao granit u večnost mog bola.
Hoću li te i u smrt poneti?
Ko si i zašto uporno na mom
putu stojiš, govori?!
Ti si misao od koje nema otklona,
san koji mi često dolazi na oči,
ti si u licima drugih ljudi koji
hodaju ulicama i onih koji žive
samo u pesmama i pričama mojim.
Govoriš kroz nemušte znakove.
Sve sile zemaljske i onozemaljske
na strani su tvojoj dok me progoniš.
Govori!
Pogodiću ti nemuštog glasnika u oko
kamenom oštrim od boli,
okrenuću se i otići, pobeći negde
gde niko od vas ne postoji.
Ali da li je moguće od sebe pobeći,
a ne zatvoriti um u ludilo kaveza
i da li tamo išta drugo i postoji
osim tebe koji me besomučno progoniš?

PUSTOŠ

Uzalud počinjem
život iz početka.
Raspukla se koštica
prezrelog ploda.
Presahli su sokovi meda.
Nešto je umrlo u meni.
I sada...
Kao beskrajan prostor
ruskih stepa
diše prostranstvo
nedostajanja tebe u meni.

POLJUBAC HIPNOSA

Sanjala sam te noćas.
Napokon smo se poljubili.
Prišao si polako,
kao da prilaziš plahoj ptici,
koja bi svakog trena mogla odleteti.
A ja, ja sam sa strepnjom čekala
i bojala se
da ti se u korak nadomak mene
opet nešto ne ispreči.
Voljeni,
toliko dugo smo čekali
na ovaj susret ljubavi,
žudno ga priželjkivali
u ulicama surove realnosti,
da je morao da se dogodi ovde,
izvan nas,
na nekoj drugoj razini stvarnosti.
Došao si u polusan,
koračajući kroz polje crvenih makova,
tih večitih čuvara moćnog Hipnosa,
i dok si mi prilazio,
ja sam znala, osećala,
da mi u susret dolazi onaj
samo meni obećan.
Da, bio si to ti.
Osećala sam zapreminu tvog tela
kako vazduhu i gravitaciji prkosi!
Gde smo se to susreli, ljubavi?
Više nije ni važno.
Napokon smo jedno drugo osetili.

Dodir ti je bio opipljiv.
Vajao si zagrljaj za moje glineno telo
koje samo pod tvojim prstima oživljava.
Osetila sam da ti napokon
i materijom pripadam.
Bože,
bilo je jasno kao dan – u tom snu,
koji je trajao samo treptaj ili dva,
da smo nas dvoje celina,
napokon spojena.
Bila sam tvoja... tvoja...
Spokojna u tim rukama.
A onda, poljubac...
Dodir mekane usne
koja se na moju oslanja.
Jesam li to novi život okusila?
Da li sam uopšte bila živa
pre tog poljupca?
Zar sam ga dočekala?
Bože, kao da sam se rodila
samo da bih taj trenutak osetila.
Dodir tvoje usne
koja se na moju oslanja.
Čulo dodira,
osećaja da napokon pripadam
i da mi neko pripada...
Ceo svet je nastao zbog tog trenutka –
večitog spajanja mene, tebe u nas!
U to sam sigurna, kao što sam sigurna
da sam te pod svojim prstima
osećala i ovim usnama celivala!
Ali, avaj!

Surova realnost nas remeti i u snovima...
Čuje se škripa vratima.
Treće lice u naš san upada.
Sve nestaje, sve se prekida.
Otišao si. Iščezao.
Ostavljaajući samo trag na usnama.
Gde smo se to susreli, ljubavi?
Na kojoj razini stvarnosti?
Hoćemo li znati kako susret ponoviti?
Plašim se da smo se zauvek izgubili
u toj dugoj, predugoj čežnji
za poljupcem,
koji se nikada nije ostvario
u surovoj realnosti –
pa se morao dogoditi izvan nas,
na nekoj drugoj razini stvarnosti.

UTOPLJENIK

Ko si ti meni,
pa te tako osećam?
Zašto moja duša
za tobom grca
kada si mi dao samo bol
koji ne jenjava?
Znaš li da ne smem
da se u sebe zagledam?!
Okean tuge
mojim venama kola.
Ponekad
u noći otužne i samotne
kada svoje srce poslušam
i dopustim grudima
da isprate dah,
ja otkrijem
da me odavno već nema!
Ja sam utopljenik vlastitih reka
koje su se izlile unutar mene
i tamo nema više ničeg
osim uspomena na tebe
koje kao teško sidro padaju
na dno mog života.

ZAROBLJENIK PROŠLOSTI

Zašto uporno stojiš
kao znamen na putu
kojim odavno već
ne koračamo zajedno?
Suviše je vremena prošlo,
a opet, ti si tu, i čini mi se
kao da je sve juče bilo.
U retkim trenucima,
kada razum pobedi,
kažem sebi: „Pusti.
Nemoj da misliš na njega
i on će otići. Sve prolazi.
Proći će i on, i prošlost postati.“
Ali tada vojska
tvojih saradnika dolazi.
Ispisuju grafite u ulicama
kojima prolazim,
podmeću tvoje ime
uz moje da se šepuri,
mačke ponovo počinju
da žive devet života,
a golubovi na svakom ćošku
svedoče o ljubavnoj gladi.
A ja, ja sam umorna
od čekanja onoga
koji nikada neće doći.
Vičem sebi i tvojim saradnicima:
„Ta kukavica
nije vredna suza mojih!“
Eh, kada bih mogla

sve te vode koje sam isplakala
skupiti i u jednu reku izliti,
od svojih kostiju čun ti napraviti,
pa te otisnuti daleko od obala mojih,
možda bih ponovo mogla sebe
svojim gospodarem nazvati...
Ovako, ja sam večiti
zarobljenik prošlosti,
kojom ti i dalje suvereno vladaš,
ljubavi.

KAMELEON

Još uvek si tu
iako sam pustila
tvoje korake da odu...
Ostali su obrisi tebe
na ulici, u sećanju...
Ponekad pomislim
da je potrebna
samo još kap strpljenja
i otići ćeš rekom zaborava.
Ali ti si kameleon
koji se tako vešto poigrava
sa prirodom mog staništa.
Kad god pomislim da te nema,
iskočiš i zalepiš se za kožu
nezaceljenu od ugriza.

ZAŠTO

Zašto se tako
grčevito
držim za tebe
kada već odavno
samo tugu nosiš?
Zašto te ne puštam
da odeš od mene
iako minulo vreme
neumoljivo briše
tvoj lik?
Ko si ti i zašto ti
u mom životu i dalje
nepokolebljivo stojiš?
Utihnule su strasti,
putevi ludih želja
kojima te pohodih
u snovima svojim.
Ugasio se sjaj oka,
vid je prestao da te traži
po ulicama olovnim.
Više i ne prolazim
putevima znanim
na kojima bih te
mogla ponovo sresti.
Sve, sve si ubio u meni...
Pa zašto onda
i otkud ti i dalje
nepokolebljivo
u mojim mislima stojiš?

VELIKI PAD

Kliziš mi niz prste
dok grozničavo pokušavam
da sačuvam osećaj
koji te je vezao za mene.
Ko smo bili?
Zaboravljeni putnici
na stranputici vremena,
koji su se usudili
kročiti putem večnosti,
na tren opet postati jedno,
oholi i moćni
u svojoj kompletnosti,
prkosti Velikom padu
koji se desio mnogo pre nas.
Da li se i tvoja
(ne)svest probudila?
Jesi li pronašao u meni
izgubljeni komad sebe
zaboravljen davno nekada
u nedrima kosmosa
kada su nebom vladali
androgini titani?
Ko nas je obeshrabrio, ljubavi?
Kako ponovo živeti
bez polovine sebe
na ovoj zemlji?

DANI I NOĆI

Zašto smo se sreli
ako ćemo odvojeni
isti vazduh disati?
Bez tebe, ja se
ne želim ni probuditi,
niti dan završiti.
Zar se ti ne bojiš
svakog novog dana
koji ti bez mene sviće,
ljubavi?

NEMOĆ

Šta hoćeš od mene?
Zašto izranjaš iz mraka zaborava?
Ponovo, osmeh na lice stavljaš.
Bojiš dan nekim toplijim bojama.
Srce mi odleđavaš...
Zašto me podsećaš
da sam pred tobom nemoćna.
Unapred poražena.
Dovoljno je samo da pustiš glas
koji iz daljine odzvanja
i ja sam opet ona stara,
spremna da se predam i dušu ti dam.
Zašto ponovo u moj život dolaziš?
Jesam li ja tebi nekada neki bol nanela?
Da li se ti to meni svetiš zbog nekoga?
Od tebe ja ne očekujem dobroga.
Sve što si mi ikada dao bio je bol.
Nedostajanje tebe u rukama.
Kolao si mojim mislima
kao po sopstvenim cestama.
Razbijao izloge nedosanjanog sna.
Krao mir i unosio rat.
Zavadio si mi um i srce.
Naterao grudi da drhte od plača.
Šta hoćeš, čoveče nemilosrdni?
Zašto ponovo izazivaš?
Zašto se ponovo u moj život vraćaš?

UKRADENI SAN

Voliš li me još
ili si me krvavim prstima
iščupao iz srca i bacio
krvoločnim psima kao kost?
Zapinjem li ti u grlu
ili me iskašlješ
kako bi mogao
ponovo da prodišeš?
Možeš li bez mene?
Setiš li me se katkad
ili te sećanje na mene zaboli
pa me se opet odrekneš
zakletvu neverstva da potvrdiš?
Jesi li srećan bez mene?
Živiš li život dostojan pomena
ili si samo ubogi prolaznik?
Podsećam li te na radost?
Da li ti moj smeh
još uvek u ušima zvoni?
Da li zajedno grohotom
paramo crne oblake
koji su se nadvili
nad mirom tvojim?
Plašiš li me se
ili ne strepiš
od mog dolaska u tvoj san,
koji bi mogao nju,
koja leži kraj tebe,
da probudi?
Znam da se toga ne bojiš.

Nikada je nisi ni voleo.
Ona je samo ubogi sledbenik
tvog puta
na kojem danas nevoljno stojiš.
Sada,
niti možeš da nastaviš tim putem,
niti da sa njega iskoraciš.
Zaglavljn si, zarobljen
u malograđanskoj prljavštini.
Blato ti je do grla došlo.
Mirno stojiš
jer znaš da svaki pokret
samo ka dubljoj glubi vodi.
Pustiš me katkad
da ti u snove navratim
da umiriš nedostajanje
koje te progoni.
Nosiš sećanje na mene
kao sliku u džepu kaputa,
kada je teško
da me pogledaš u oči.
Voliš me, znam.
Onako kako nju
nikada voleti nećeš.
Ali umrećemo
nesrećni i razdvojeni
jer ko je još uspeo
malograđanštinu da pobedi.
Samo odabrani...
A mi nismo bili ti...

DUBINE

Bacam sidro
u dubine neistražene mene.
Ne bojim se više!
Sa tobom pustila sam strahove
kao ptice da krstare nebom.
Razapela živu sebe kao jedro.
Sve struje i svi vetrovi ovoga sveta
udarali su u moje telo
Odbačeno!
Unakaženo!
Oskrnavljeno!
Ooo, plašiš li se onoga što si mi učinio?

POTRAGA

Svugde sam te tražila.

Čak i tamo gde godinama
nisam zalazila.

Tražila sam te u zvezdama,
kartama, snovima, šoljama...

Samo, nikada nisam otišla
tamo gde si, zaista, bio.

KREATOR

Dovoljan je jedan tvoj glas
da mi ponovo
osmeh na lice nacrtáš.
Dovoljna je jedna topla reč,
ona koja obećava,
i svi crni dani
postaju prošlost koja se
nikad više ne vraća.
Ti si kreator
mojih sati, dana, godina,
i da ne znaš.
Čas bojiš ovaj svet u ružičasto
kistom velikih majstora,
čas mi mračnu zavesu
pred lice stavljaš.
Ja nigde drugde ne pripadam
osim tom svetu,
kojim ti suvereno vladaš.
Krijem moć koju imaš u rukama.
Jer, voljeni, kada bi ti znao
koliko ja tebe volim,
kolika je snaga moje ljubavi,
bojim se da bi se osilio
i postao tiranin.
Ja bih onda uvela ili klonula
pod palicom tvoje surovosti.
Zato ne dam da saznaš
da na ovom svetu postoji neko
ko te voli više od svega
što diše na ovoj zemlji.

Zato čutim i čuvam tajnu
pod nebom koje ne govori.

GOVOR ANIME

Šta će mi reći,
kada je istina iz tvojih očiju
vrištala?
Ako se ikada ponovo sretnemo,
neću obraćati pažnju
na govor tvog jezika,
na to zmijsko leglo
posađeno u ustima čoveka.
Ne, pusti me da ti još jednom
u oči pogledam.
Oči će mi otkriti tajnu
čuvanu vekovima.
One će mi reći
da li me još uvek voliš
i da li sam ja bila ona
od bogova samo za tebe
odabrana.

ZOV ANIME

Kao što sam sigurna
da je dan svetlost, a noć tama,
tako znam i da si ti Ljubav.
Moj Animus, prapočetak,
utkan u moje postojanje odvajkada.
Anima* u meni te doziva:
„Dođi, dragi, dođi, tako sam sama“.
Ti si svetlost za kojom tragam.
Osvetli ovaj mrak
koji me sve više obuzima.
Dođi da se spojimo
i stvorimo svet ispočetka.
Bez tebe, ja uporno lutam.
Sa tobom, ja postajem celina
koja ka svome jastvu korača.
Dragi, mrak je,
od te silne tame, ne vidim se ja.
Potrebna mi je luča
koju nosiš u rukama.
Osvetli ovaj mrak neznanja
koji me sve više obuzima.
Dosta mi je tapkanja u tami
i otkrivanja skrivenih znakova.
Trebaš mi ti, tvoja luča,
da me povede do Iskona.
„Dođi, dragi, dođi, tako sam sama“,
anima u meni te doziva.

*duša

PRKOS

Znaš li da si me ostavio
na vetrometini?
Bičevi razjarenih vetrova
sevaju sa svih strana.
Šibaju po golim leđima.
Ostavljaju trag.
Ja sam skoro poražena,
ali prkosno dižem glavu,
osmeh na lice stavljam.
Ne dam nikome da vidi
koliko stradam.

Unutra, gde niko ne ide
ja krijem tebe
kao opomenu
i kao znamen
da sam nekad bila srećna.
Unutra, gde niko ne ide,
pustoš je kojom tuga vlada,
ali prkosno dižem glavu,
osmeh na lice stavljam.
Ne dam nikome da vidi
koliko stradam.

Znaš li da si me
na milost i nemilost
prepustio hladnom svetu
koji samo za osudu zna?
Zar sam ja hrabrija od onog
kojeg sam izabrala?

Moje srce drhti od mraka,
ali prkosno dižem glavu,
osmeh na lice stavljam.
Ne dam nikome da vidi
koliko stradam.

TOPLA REČ

Na kiši drhti mi telo
kao promrzloj ptici
proteranoj iz gnezda.
Znaš li da si onog trena
kada si me odgurnuo,
ugasio sunce?
Nisi smeo tako oštar i jak
udarac da mi zadaš.
Bol koji si osećao tada
te ne opravdava.
Ja nisam ti.
Meni je trebala topla reč
koja će me pripremiti
za zaborav i kraj
koji je neminovno došao.
Videla sam ga
u tvojim očima.
Ti znaš da ja
oduvek uzimam
šta god da daš.
Uzela bih i taj kraj.
Pristala bih i na mrak
koji mi ostavljaš,
ali nisi smeo
tako hladno i oštro
zaboravu da me daš.
Ja nisam ti.
Od ove hladnoće
moje srce će umreti.

AGONIJA

Ako sutra umrem
i ako jedini odgovori budu
neizgovorene reči,
zaustavljene u tvom pogledu,
hoću li biti u zabludi
ako kažem sebi
u tom poslednjem času:
„On me je voleo.
Onako mučki, do krvi,
preko granica,
kao i ja njega.
Ali nije imao hrabrosti
da pruži ruke ka meni...“
I onda će ponovo
nastupiti ova agonija
koja me je do smrti i dovela
i ponovo ću postaviti sebi pitanje
na koje nema odgovora:
„Ako me je voleo tako mučki,
do krvi, preko granica,
kao ja njega,
kako je onda mogao dići
ruke od nas?“

ODUVEK, ZAUVEK

Ovaj bol
nikako da umre u grudima.
Ako sam ja bila ta,
tebi obećana
od postanka vremena
kako si onda mogao otići,
sakriti se od nas?
Posle svega,
i ja bih najradije pobegla.
Ubila te jednim zamahom misli,
kao mačem presekla na pola,
pa tebi tvoje, a meni moje.
Ali ja ne mogu ni pobeći,
ni podelu izvršiti.
Da bih ubila tebe,
morala bih sebi presuditi.
Kako se sakriti od sebe
i kako samu sebe
na dvoje podeliti
kada tvoja krv teče
mojim venama,
kada dišemo istim plućima
i kada nam misli putuju
istim putevima...
I nema veze što su nam oči
u razdvojenim vidicima,
što nas tela bole od tuđih dodira
i što duša jeca daleko od svoga.
Ja sam tvoja i ti si moj
od postanka vremena.

To mi govori ovaj bol
u grudima
koji nikako ne jenjava.

BRANA

Ima li kraja ovoj priči?
Zašto me srce još uvek
ponekad na tebe opomene,
a oči se napune suzama
kao nadolazećim rekama,
koje prete da ponovo izliju
svu gorčinu duše moje.

BES MI SAO

Gospode,
kada će proći ova golgota
kojoj sam izložena?
Kao da sam začarana!
Kao da više nisam svoja!
Ja bih da pobegnem,
ali nešto me tera da
sve dalje i dalje koračam
ovim putem besmisla,
koji me vodi
do sigurnog ludila.

ZNAK

Hej,
da li čuješ da te dozivam
kroz vetar, kišu, tmurni oblak?
Ja, tvoja skrivena želja.
Pogledaj,
Evo me na nebu
naših pokošenih nadanja.
Baci pogled krišom kroz prozor.
Vidiš li?
Šaljem ti znak ispisan letom goluba.
Pogledaj ga,
koncentričnim krugovima po nebu šara.
Obrati pažnju, on ti nešto pripoveda...

Zatvori oči.
Srcem pogledaj.
Tamo iza oblaka,
vidiš li na treperavoj žici dalekovoda
jedan od njih, pokisao i sam,
čeka nekoga?
Pogledaj još dalje,
baci pogled preko granica...
Vidiš li da mu u susret leti ona,
njegova večita ljubavnica.

Ona guguće, doziva, ali on
kao da je gluv na njen znak.
Postojano stoji na žici dalekovoda
kao da oduvek baš tu pripada,
a duboko u sebi zna

da je to samo prolazna stanica.
Stajalište
na kojem samo treba nju da dočeka...

Ona
jezdi nebom kao furija,
krvavim kljunom para zrak,
doziva ga, ali vetar je jak,
zaglušuje joj glas.
Vidiš li da je snaga napušta....
Čuješ li
da se njen zov u vapaj pretvara...

On
i dalje postojano stoji
na uštrb kiši, vetru, oblaku
koji se nad njim kao opomena nadvija.
On čeka,
i već umoran od predugog stajanja,
kao da je zaboravio razlog svog čekanja.
Do njega ne dopire njen glas
koji se u samrtni ropac pretvara...

Zatvori prozore, voljeni...
Neki znakovi ostaće večito skriveni.
Stvori svoj svet iza zavesa,
među ta četiri zida
kojima dobrovoljno robuješ.
Zakloni pogled od očiju našeg neba
kojim smo mogli leteti.
Nisi ti kriv, voljeni, što si zaboravio leteti.
Kriva sam ja što sam pomislila
da te mogu naučiti ponovo krila raskriliti.

USUD PESNIKA

O, da li iko zna, osim pesnika,
kroz kakav pakao duša mora proći
da bi iznedrila samo jedan stih
dostojan ove ljubavi?
Kroz kakvu golgotu svakodnevno
srljam, ničice padam, zemljom
glavu posipam, ridam, jecam,
Boga dozivam...
Znate li vi, koji ćete me sutra
po ramenu potapšati,
glasom skromnog divljenja
ponovo izustiti:
„Ovo ste tako divno rekli!“?
Znate li sa kakvim zverima u sebi
pesnik se bori?
Mračna je šuma mog bola.
Iza svakog koraka opasnost vreba.
Ja nikada ne znam da li idem na put
bez povratka
i ako se vratim da li ću opet biti
ona stara.
Nepregledna je pustinja moje tuge.
Tamo uzalud za kapljicom sreće
tragam.
Ja ću skapati žedna na pragu
ove ljubavi.
Suvim, ispucalim usnama
trag njegovih stopa ću ljubiti.
O, težak je usud pesnika
kojeg Bog obdari

da istinu o ljubavi govori.
On je blagosloven i proklet
kao lutajući Cigani
obdareni darom proročkim.
On je moj krst.
Ja to vidim.
Kada se vratim iz te mračne šume
i nepregledne tuge,
na njemu svoja krvava stopala
odmorim.
Trpim tada, ćutim, u nebo gledam.
Molim Boga da mi oprostí.
Nemo vapim za mrvicom snage
koja će izdrživost da mi povrati.
Onda, opet,
kada me božiji blagoslov dohvati
siđem sa sopstvenog raspeća
u šumu da zakoračim.
Tamo, tražim njega,
radost da povratim.
I ne plaše me ni vukovi,
ni hijene što ciče u mrkloj noći.
Ne bojim se ničega osim da njega
nikada neću pronaći.
Nepregledna je tuga pustinje u meni.
Iza mene ostaju oaze suza mojih.
O, težak je usud pesnika,
za njim niko neće suzu pustiti.
Sutra kada izađe na pozornicu,
poharan i oronuo od lutanja svojih,
svi će mu reći:
„Bravo! Vi ste to tako divno rekli!“

ZVEZDA

Zvezdo moga neba!
Svetinjo srca mog!
Ne postoji dovoljno
sita godina
koja može utoliti glad
stomaka mog za tobom.
Niti može mrkla noć
zatamniti sjaj lika tvog
isklesanog u mom umu
za vjeki vjekov.

REČ

I dalje tražim reč
koja će moći dočarati
ono što nikada nismo
izgovorili.
Bez nje,
kraj se ne može desiti.
A kako rečju objasniti
da smo bez dodira
ljubav vodili.
Mazili se pogledima
koji su govorili više
od ijedne izgovorene reči.
Reč je lažov!
Često iz straha istinu opogani
i sve pokvari.
A ja sam htela tad,
kao i sad,
tu reč koja će da potvrdi
sve ono što nikada nismo
mogli izustiti.
Kao da bi ona išta promenila.
I sa njom i bez nje,
ti bi otišao, ljubavi.
Nekad je bolje
neke stvari
nikad ne izgovoriti.

ZAVET

Poštenije je ćutati.
Sakriti se iza bola
kao iza neprobojnog zida
i tiho patiti.
Ukopati se u tu rupu patnje
duboko, da niko ne vidi
koliko tuge nosi jedna ljubav.
Šta će ti moje suze?
One ne mogu tvoje lice oprati.
Šta će meni tvoj uzdah?
Može li on rupu u mojim
grudima popuniti?
Ne... Poštenije je ćutati.
Onog dana
kada si me izdao,
kada sam te izdala,
kada smo našu ljubav
kao stari, iznošeni kaput
okačili o čiviluk prošlosti,
mi smo izgubili pravo
i na suzu, i na uzdah.
Poštenije je ćutati.
Sakriti se u svoju kuću bola
i tiho patiti.

VOLELA BIH I JA DA MOGU TAKO

Kada odeš,
ne šalji ptice kao glasnike,
ni ne pomišljaj na papirno pismo
ili, ne daj bože, email...
Nastavi da ćutiš.
U tome si uvek bio najbolji.
Ponesi sa sobom sve naše tajne.
Kraj prve reke baci ih u dubine.
Neka umru u tišinama tamnoplave vode.
Skinu sa kaputa sva sećanja na mene.
Stresi me kao lepršavi sneg
i baci pod noge.
Neka se istopim.
Ne trebam ti više.
Volela bih i ja da mogu tako.
Ubiti svaku pomisao na tebe.
Zakopati svaku uspomenu
u crnu raku zemlje duboko,
da nikada više ne iznikne.
Volela bih i ja da mogu tako.
Sa osmehom dočekivati sanjivo sunce
i ispraćati lutajućí mesec.
Ali meni je još nekad davno
pogled zaspao ispod tvoje trepavice
i uzalud dižem glavu i tražim stare zvezde.
Nebo se još tada zatvorilo za mene
i ja već dugo ne vidim ništa osim tebe.
Volela bih i ja da mogu tako.
Kao ti.
Da odem i zaboravim.

SRCE

Dobro li je?
Srce se već toliko utišalo
da se pomišlja tu li je?
Ne bije kao klepetuša
na pomisao o tebi.
Ništa, baš ništa više,
ne odzvanja grudima mojim.
Jesi li ti mene ubio
ili ja tebe?

SUSRET

Mi se nikada više
nećemo sresti,
ne onakvi
kakvi smo bili tada...
Jedan deo nas,
onaj najljepši,
umro je u nama
tog dana
kada smo jedno drugom
prećutno rekli:
Odlazi(m).
Ako se sretnemo
jednom
na ulicama ovoga grada,
koji nikada nije bio naš,
ako se sretnemo
u ulici mojoj ili tvojoj,
da li ćemo prepoznati
jedno u drugom
ono što davno ubismo,
a bilo je najljepše
u duši mojoj i tvojoj?

TIŠINA

Obući ću nas u tišinu.
Nijedna strana sveta
neće više zvoniti
našim imenom.
Umuknuće zvono
parohijske crkve,
golubovi će sviti
gnezdo
pod tuđim nebom.
Utihnucemo kao reka
što nečujno teče
ka ušću svom.
Utopićemo se u
virovima,
duboko u nama.
Zabranjena misao
kao bedem
čuvaće nas od sećanja.

NAVIKA

Još mi ploviš venama.
Širiš se krvotokom
kao otrov
sa oslabljenim dejstvom.
Jesam li postala imuna
ili je život postao samo
puka navika?
Buđenje,
odlazak do kupatila,
navlačenje starog mantila,
šetnja do trafike
po paklu cigareta...
Još onog jutra
kada sam te sahranila
u grudima,
za sećanje
popila sam jednu ljutu
i zapalila za tvoju dušu.
I ovog jutra
ista je ceremonija.
Jedna ljuta, cigareta,
i ja sa tobom u venama.

RANA

I onda, jednog dana,
jednostavno prestaneš
da čekaš, da se nadaš.
Skupiš mrvice sećanja
u jednu grudvu hleba,
duboko pod zemlju je
zakopaš,
gladne crve da nahraniš.
Pod pretnjom smrti,
sebi zabraniš misao
koja bi te mogla podsetiti
na ono što je bilo jer znaš,
duboko u sebi znaš,
da je bol još uvek živ
i samo čeka da te
na svoju oštricu dočeka.
Ako se oklizneš,
krv će opet pasti.
Pošikljaće kao gejzir iz rane
koja nikada neće zarasti.
Neke boli su neprebolne.
Sebe, najlepšu i najsvetiju,
ranjenu u lokvi krvi,
kako da oprostiš?
Kako sebi da objasniš,
bez obzira na vreme
koje neumitno prolazi,
da si život i dušu dala,
lažnoj svetlosti?
I da...

bez obzira na vreme
koje prolazi
i dalje nisi dovoljno jaka
da se podigneš
iz te lokve krvi i oprostiš.

ČEKANJE

Čekam
da zamru sve ljutnje i gorčine
koje su ostale posle tebe.

Čekam
da se tišina ukotvi u mene
kao u vode nepregledne dubine.

Čekam
oprost za sve neizgovorene reči
zaspale iza očnih kapaka.

Čekam
reč koja će napokon reći „Zbogom“
i odvesti te sa sobom.

ZACUTAĆU O NAMA

Zaćutaću o nama.
Pretvoriću nas u tišinu,
koja će svedočiti o kraju
nečega čega nikada nije ni
bilo izvan belih listova.
Reči su se izlandžale,
ofucale od upotrebe
i nas nema više među njima.
Sve ono sveto
što se iza slova krilo,
palo je u kal!
Vernici su celivali,
grešnici šutnuli u blato,
a ja,
na raspeću sopstvenih reči,
zatrpana ležim, nemo.
Pretvoriću nas u tišinu...
Izdahnuću, ugušena
od prekomernih reči,
ali više nijedne neću reći.

IDI

Odlaziš.
Osipaš se kao šal
koji je me je tolike godine
čuvao od zime.
Puštam te niz lice,
kliziš kroz suze
željne žedne zemlje.
Nestani
iz svakog damara, ćelije.
Ne mogu te osećati više.
Budi nekome drugom
sunce koje će da ga greje.
Ja više nikada neću biti
tvoj razlog za disanje
i ti više nikada nećeš,
ne smeš biti moj zrak,
razlog za ustajanje,
kretanje,
postojanje...
Idi, ostavi me.

(O)DELO

U carsku svilu i kadifu
obukla sam ubogog prosjaka.
U lejama proste duše mu
sadila miomirise tamjana.
Smirnom sam kadila put
hodočašća njegovih stopala
po prašnjavom putu do mog
hudog i nesretnog srca.
Kraj samih svetačkih ikona
njegov lik sam stavljala.
Celivala ga rascvetalom
usnom što ko majska ruža
stoji na kapiji proleća.
Obraze sam mu umivala
prvom jutarnjom rosom
iz oka besanoga.
Gajila sam i negovala taj
slatko gorki plod ljubavi
kao krhku biljku, nespremnu
za surovu zimu ovoga sveta.

OPOMENA

Otići ću
daleko, najdalje,
a da se ne pomerim
ni jedan pedalj sa ove zemlje
kojom hodimo.

Proteraću te zanavek
iz misli, sećanja, damara.

Iza tebe ostaće samo

Opomena

kao znak iznad vrata
na koja niko više ne treba
da kuca.

(NE)MOJ!

Bojiš li se da ću jednog dana
zakucati na tvoja vrata
i dići sve štokove u vazduh?
Jednim pogledom porazbijati
sve slike na kojima nisam ja,
prošetati kroz tvoj život
kao uragan i ostaviti pustoš?
Bojiš li se moje vrele ljubavi
kojom sam te čuvala od studeni
sve ove godine obostrane izdaje
ili moje pameti koja se uvek,
ali, baš uvek, gluposti pokloni?
Strepiš li od mojih ludosti
koje su nikada nisu povinovale
zakonima zemaljske stvarnosti
i koje su jedino i uvek slavile
ono što nam gladne duše išću?
Nemoj. Živi svoj život bez straha!
Spalila sam sve mostove za nama.
Digla ih u vazduh zajedno sa onom
koja ti je celom dušom pripadala.
Nemoj! Ne boj se utvara koje hodaju
ulicama ispod tvojih prozora.
One nisu stvarne i nikada neće
zakucati na tvoja vrata.
Mirno spavaj...

PROŠLOST

Zar je istina da sve prođe?

Da i najveće boli zamru
pod anestezijom vremena
koje protiče?

Zar je istina da sam te nekad
volela do ludila i nazad,
bila spremna život za tebe
da dam?

Kako je moguće
da je ta ljubav umrla?
Skapala od žeđi neostvarenoga,
kao pustinjač spečenog grla
u gomili ničega?

Zar je istina da sve prođe
i da smo nas dvoje
loše odigrana partija šaha
sa razbacanim figurama
na tabli života?

NEBO I ZEMLJA

Nismo merili istim aršinima, ljubavi.
Pogled mi beše podignut ka Nebu,
tvoj spušten ka ovoj surovoj Zemlji.
Ti si nam granice zemaljske postavio.
Omeđio nas kao njivu na tuđoj zemlji.
A ja te pitam, Zemljo moja,
kako ljubav u šake uzeti pa izmeriti?
Kako, kaži mi?

Kada moje grudi kriju vasionu
široku i nepreglednu za sve radosti
kojima te htediti okupati ubogog i slepog
za onozemaljsko milje što po nama
padaše kao mana na Izraelj gladni.
Kako Nebo žicom vezati?
Zemljo moja?
Kako, kaži mi?
Kada mi je zagrljaj pretesan
da njime našu ljubav obuhvatim.

ČOVEK I PTICA

Jedan čovek
imao je pticu čarobnog glasa
na svom dlanu.
Zavrnuo joj je šiju
jer je nikad nije čuo kako peva.

Jedan čovek
imao je rajsku pticu
na svom dlanu.
Vatra njegovog pakla
spržila joj je srebrna krila.

Sada,
jedan čovek uzalud osluškuje.
Ptica čarobnog glasa
zauvek je umukla.

Sada,
jedan čovek uzalud gasi
vatre svog pakla.
Rajska ptica daleko od njega obitava.

SMRT

Ubio si me.

Nehotice, kažeš?

Ahahahahahahaha...

Ja sam, svejedno, mrtva.

TEMPUS MORTIS

Jednom, volela sam
jednog čoveka.
Pomislih tada:
„Ako nas iz ove noći
vreba ledena smrt,
želim da je dočekam
na njegovim rukama.
Zaboraviću da sam
ikada na ovoj zemlji
postojala i predaću se
tim nežnim mukama.
Okrenuću ključ kuće
u kojoj sam živela,
lagano na prstima,
vinuću se ka nebesima,
sa osmehom na usnama
predaću dušu anđelima -
samo... neka to bude
na njegovim rukama.“
Ali on mene nije voleo
kao ja njega i otišao je
sa ledenim pozdravom
u očima dubokim i
dalekim kao mora
grozomorna, crna.
Poslao je hladnu smrt
iz odsutnog pogleda
da me pokosi kao vetar
žitna polja poglela od
bremenitog ploda.

Rasuo me po zemlji
kao prah sagoreloga
i dunuo sa svog dlana
poslednji trag mog
zemaljskog postojanja.
Jednom, volela sam
jednog čoveka.
Ali on mene nije voleo
kao ja njega.

LOV NA STIHOVE

Jesi li pročitao smrtovnicu?
Sve novine su objavile.
Smeh je umro u hodniku bolnice.
Smrt je zapečatila sva vrata i prozore.
Nema napolje...
Iskrala se samo senka nekadašnje mene.
Tumara ulicama sećanja...
Lovi inspiraciju na odbegle stihove.

KAMEN

Ohladi vrele dlanove
na mom telu od kamena.
Zaveštaj ga
za neka buduća vremena
u kojima je ljubav iznad svega.
Na ovom polju,
ja sam herojski pala,
umrla za jedinu istinu
u koju sam verovala.
Ubio si me!
U ovaj kamen,
što stoji pred tobom –
pretvorio!
Ipak,
mirno spavaj, ubico.
Ne želim ti zlo...
Moja ljubav je iznad bola
kojim si mi srce zaledio.
Ovaj kamen, stena,
uskoro neće osećati ni to.
Odumirem polako
na poljima sećanja,
oplakujući život,
koji si u meni budio.
I ne,
ne želim da te stignu moje suze...
I danas,
tvoj osmeh mi je svetiji
od sopstvenog života.
Smej se,

raduj, ljubavi!
I samo ponekad,
krajčkom oka,
nađi parče mene
zagubljeno negde
duboko u sebi,
spusti na njega poljubac
oprosta
za sve ono što smo mogli,
a nismo smeli.

SVETE TAJNE

Pusti moju dušu da leti
sa heruvimskom pesmom
ispod svoda ove svetinje.
Ja nisam rođena da nosim
krunu tvoje neveste
i tajna venčanja nama nije
od Boga obećana.
Ispod ovog svoda nebeskoga
tvoja ruka biće vezana za onu
koja nije od roda mojega
i tvoja duša ne sme da tuguje.
Pusti moju dušu da leti
sa heruvimskom pesmom
ispod svoda ove svetinje.
Jednom kad se vratiš,
da ti svetom vodom okupaju
čedo podareno od nje,
možda će to biti u praskozorje
i možda će prvi zraci sunca
sipati svoje zrake kroz mala
prozorska okna ove svetinje.
Možda ćeš ponovo čuti pesmu
heruvima i podići pogled ka
vitražima u crkvenim prozorima.
Tada, dobro poslušaj i zagledaj se,
čućeš moju dušu kako ti poručuje:
„Nemoj biti tužan. Raduj se.“

NEKROLOG

Odnesi me u daleke predele
gde šuma pitominom diše,
dočekaće te moje sestre srne
i odvesti tamo odakle nikad više
nećeš poželeti da odeš, a moraćeš...

Posadi mi zelene trave u oči
samoniklim vodama da ih zalivam
svaki put kada mi mrtvo srce zaigra
na korak tvoj koji ide ka meni
(ne)sretnoj.

Oboji mi lice suncem rumenim,
pokreni stalu krv u venama ledenim
poljupcem poslednjim koji će žariti
kao zaboravljena žeravica
prerano ugušene strasti i ljubavi.

Onda mi dušu od zemlje odvoji
i okreni ka nebu
da dam Gospodu ono što je njegovo.
Ti uzmi ovo rebro što mi je pod srce
priraslo,

a majci zemlji daj ono što je njeno.
I idi, beži, oprtrči svoj krug životni.
Ja čekaću te da kad mi dođeš
vodama samoniklim zalivam
zelene trave ponikle iz očiju mojih...

(O)PORUKA

Ako odem,
a ne stignem da mu kažem,
kažite mu vi, pesme moje,
da je bio i ostao:
Prva misao posle buđenja.
Uzdah koji se iz grudi otima
i otkida deo po deo srca,
svaki put,
kada ga na desnoj strani jastuka
ne ugledam.
Kažite mu da sam ga svaki dan
nosila u grudima kao bol
koji ne jenjava.
Kažite mu da sam reke suza
za njim prolila,
krv svoju kao potoke poljem
pustila.
Kažite mu da sam ga volela
kao nikad nikoga
i da me je ova tuga za njim
prerano odvela tamo
odakle nema povratka.

PEPELIŠTA

Ne traži me u pepelištu sećanja.
Odavno sam pod tvojom rukom izgorela.
Nema više ni traga od one žene
koja ti je za ručak zvezde servirala.
Sve do jedne ugašene su
u hladnom zdencu tvog oka
onog hladnog dana
koji je samo mirisao na proleće...
Zapalio si me kao buktinju
koja je neslavno izgorela.
Moj pepeo razneli su vetrovi
istoka i zapada,
rasuli po svetu u vidu pesama
da svedoče o mom stradanju!
Jesam li prokleta ili blagoslovena?
Da li ljudi sa mnom u rukama
dižu čašu vina u slavu ljubavi i života?
Jesam li uteha ubogima,
kućište rasutima po sopstvenim pepelištima
ili melem bolnima od istog onog otrova
koji sam ja sa tvojih usana ispila?
Čuješ li?
Ne traži me nigde drugde
do u mojim pesmama!
Nema više one žene
koja te je u zvezde okivala.
Uzmi čašu vina,
onog koje nikada nisam probala,
pusti moje reči da ti teku niz grlo,
spusti ih do srca...

Osetićeš bol koji mi grudi razara
dok ti pišem svaki ovaj stih,
natopljen rekama očaja
u koje si me bacio onog hladnog dana
koji je samo mirisao na proleće...

OPRAŠTAM

Ako su naše tajne
postale javne
i ako su tuđim smehom
zvonile moje reči
tebi namenjene –
Opraštam!
Valjda je tako moralo biti...
Ako ti je moja ljubav
bila poligon
za uzlet do zvezda
koje si kasnije prosipao
po tuđoj kosi,
neka...
neka je prosto i to.
Ako si se hranio
mojom esencijom
i pregršte sreća
zahvatao punim šakama
pa nosio na bazar da prodaš
drugima ili
da se svima hvališ
kakav si srećnik,
neka,
opraštam i to...
Sada...
Nema više ničega
u meni...
Sve sam ti dala...
Ostala je samo tuga.
A nju ti ne dam.

Ona je toliko duboka i
snažna,
da bi pao pod udarcem
njenim.
Zato, idi...
Neka ti je prosto sve
od mene...
Volela sam čisto,
do poslednje kapi krvi,
iskreno i nevino
kao dete koje voli
i onog koji ga ostavi.

JEFIMIJIN POKROV

Duboko u tebi zakopan leži
čovjek kojeg sam nekad volela.

Ko Jefimija,
pokrov sam tkala za njega
od svojih stihova.

Sahranila ga zajedno sa svojim
snovima...

Sada, ptica sam slomljenog krila.

Podamnom zemlja nudi odmor
mojim umornim kostima,
nadamnom nebo zatvoreno
za sva moja nadanja.

NE BUDI JE...

Zatvorila je oči i obukla tišinu.
Ona spava dubokim snom.
Ona spava kao daleka mora.
Ona spava kao brod bez putnika.
Tiho leluja pučinom snova
bez svrhe, bez cilja
ka dalekom nekom horizontu
gde se pretapaju
plava, crvena i siva
u jutra koja nikako da svanu.
Ne budi je dok spava.
Ne budi je dok sniva.
Ne budi je dok ne svanu jutra
plava, crvena i siva.
Ako je sada u nevreme probudiš
probudiće se mrtva, a ne živa,
u ovoj javi težoj od olova,
sazdanoj od krika brodolomnika.
Ne budi je dok spava.
Ne budi je dok sniva.
Ne budi je dok ne svanu jutra
plava, crvena i siva
jer će se probuditi mrtva, a ne živa.

POLUMESEC

Ko je presekao mesec na pola?
Zašto su utihnuli akordi gitare?
Da li to istina traži put do mene?
Kroz ovu noć, rađa se...
Nakon devet meseci nošenja.
U utrobi čežnje, uzaludnih nadanja.
Napokon se rađa gola istina...
Pred mojim očima otkriva se svet
koji novi izgled dobija.
I sada vidim:
Ono što nosim u sebi - jedino mi
pripada.
Otkud mi suluda pomisao da si mi
ikada pripadao?
Da sam ti ikada pripadala?
Da li je majka vlasnik svog deteta
od onog trenutka kada ga ovaj svet
dočeka ili se presecanjem pupčane
vrpce njihov put razdvaja?
Dete postaje čovek za sebe
i nikome osim sebi ne pripada.
Ništa i nikog nemam osim sebe
pod oklopom kože koja se ljušti
usled regeneracije nastupajućeg
vremena.
Ali zašto onda tako jako želim
da još nekom osim sebi, pripadam.
Da uronim glavu u to rame od
belog paperja, da napravim odskok
na njegovim rukama i poletim u nebo,

visoko do oblaka...
Zašto su utihnuli akordi gitare?
Ko je presekao mesec na pola?
Da li ovo otkrovenje nosi spas
ili sigurnu smrt samoubice u meni?

PUSTI, NEKA VODA NOSI

Pusti...
Neka reka nosi...
Zajedno sa ostalim muljem...
Pusti...
Nove i čiste vode će poteći
iz nepresušnih izvora
koji su se sakrili u godinama
koje si davala pogrešnima.
Iznići će ispred tebe
kao cveće opojnog mirisa.
Tražiće da ga ubereš.
Da glavu u nj zagnjuriš.
I nećeš hteti
jer ćeš se plašiti starog straha.
Mislićeš da je cveće varka,
a voda plitka i mutna.
Nekada, naivna i nevinna,
golim telom u vodu bi se bacila,
ronila do najdubljih dubina.
Sada kao skvrčena ptica
skrivena pod strehom
napuštenog stana
treseš mokro krilo,
za let ga osposobljavaš.
Bojažljivo gledaš u nebo
koje se kao opomena
natkrililo nad nama.
Nebo više nije dom.
Ali ipak poslušaj glas
koji ti govori:

Skoči...
Pusti neka krilo nosi...
Leti zbog sebe,
zbog cveća,
duboke vode i
neba nad nama.

RENOVATIO

Puštam te tamo gde nikad niko,
osim mene, boravio nije.
Pokupi mrvice mojih stradanja,
napravi grudvu
i razbij prozore iluzornih prizora.
Neka se raspu vrišteća zrnca stakla,
neka ode u nepovrat
sve što je bilo, a trebalo biti nije.
Srčom ću pustiti krv
da se kao opomena u kožu zarije.
Reći ćeš:
„Trebalo je.
Sve što je bilo, moralo je.
I povici, i padanja,
uzaludna nadanja, lažne radosti,
svetkovine u čast obmanama...
Sve je moralo biti
u slavu tvog novog rođenja.“

LJUBAV

- A koga Vi čekate tako dugo?
- Onoga za kojeg ću da umrem sa osmehom na usnama.
- Da Vas ne poznajem, rekao bih da je to izgovorio neko sklon patetici.
- Onda je Vama i Isus patetičan? On nije umro za jednog, nego za sve.
- Vi težite nemogućem! Isus je Bog.
- Jeste. Zato svi, bez razlike, treba da težimo onim vrlinama zbog kojih smo ga razapeli.
- Da li je moguće voleti i oprostiti baš svakom čoveku na zemlji?
- Nije nemoguće, ali ja nisam ni rekla da očekujem sveopštu žrtvu od sebe. Kao što rekoste, ja nisam Bog.
- Ipak, čudno je to što govorite. Vi ste majka i to vrlo požrtvovana. Majke su obično spremne dati život samo za svoju decu.
- Njima sam već podarila život, tj. dragi Bog kroz mene.
- Kako ćete ga prepoznati?
- Imaće Njegove osobine i zvaće se Ljubav.

BELEŠKA O PESNIKINJI

Aleksandra Šarenac (1980) je srpska književnica. Diplomirala je na katedri za Opštu književnost i bibliotekarstvo 2005. godine. Bavi se pisanjem, književnom kritikom, esejistikom i bibliotekarstvom.

Objavila je knjigu poezije „Iza pogleda“. Pored toga, njene pesme i priče su objavljene u brojnim časopisima, zbornicima i antologijama. Veliki broj pesama koje su ušle u izbor za zbirku “(O)čaj u šoljici kafe” već su objavljene u književnim časopisima (Stremljenja, Buktinja...) Pesme su joj prevedene na nemački, španski, makedonski i romski jezik. Poeziju objavljuje pod pseudonimom Sandra Alek.

Stručne radove iz oblasti književnosti i bibliotekarstva objavljuje pod svojim pravim imenom u srpskim i inostranim časopisima. Živi i radi u Beogradu.

„Pričanje“ poezije Sandre Alek

Zbirka poezije (*Očaj u šoljici kafe*) je druga zbirka pjesnikinje, koja poezijom kao da razvija narativno pričanje, sklapajući puzzle od više desetina mislenih iskri. Neobično zapletene emotivne pjesničke slike daju poeziji Sandre Alek stilski drugačiju dimenziju od uobičajenih poetskih osobina koji nosi, takozvani, savremeni pjesnički izraz.

Stilska poetika Alekove bogata je antičkim motivima, mitskim bićima i simbolima koji su svojstveni toj stvaralačkoj epohi. Na prvo čitanje, rekla bih da se radi isključivo o ljubavnoj poeziji, emotivno nabijenom osjećanjima, koja isplivavaju na površinu u trenucima kada volimo, čekamo, rastajemo se ili sastajemo u ljubavi. Međutim, u toku ponovne plovidbe kroz zbirku, postaje jasno da je ovozemaljske osjećaje, pjesnikinja vješto i uz karakterističan izraz, iskazala i svoje bogato filozofsko gledište, fragmentarno oslikano poput najinteresantnijih likovnih opusa slikara. Sandra Alek nezaobilazno i reklo bi se ciljano, kroz svoje stihove, iskazala je sve one dramatične, bolećive, slomljene i nesalomive emotivne ekspresije koje pjesnicima dođu kao vrsta pogonskog goriva.

Poseban redoslijed, na koji su pjesme izložene, daje zbirci potpun doživljaj emotivnog rasta i srastanja sa njenim animusom, sa onim što se može nazvati, sopstvena slika ljubavi. Ukoliko samostalno posmatramo svaku od pjesama možemo naći karakteristike različitih poetskih pravaca, raznolike stilske figure, neobično frazne stihove složene u priču.

Pjesma koja može biti i kao uvod, ali i kao tema

kompletne zbirke, jeste „HIEROS GAMOS“, odnosno sveti brak, mitski sklapanje braka bogova i ljudi, sjedinjenje božanskog i zemaljskog. Ova pjesma kraćeg vezanog stiha, zapravo pjeva o emociji koja nije fizička, nije dodir, nego obožavanje i sjedinjavanje onoga što smo mi, sa onim što je neko drugi. Istinski potkrepljuje filozofski stav da smo „mi“ sve ono što vidimo ili želimo imati u drugima. Poezija Sandre Alek prepuna je ovih motiva. Čitajući i tumačeći stihove, čak i tamo gdje direktno i ne pominje ovu vezu, može se nazrijeti povezanost sa mitom. Pjesma pjeva o obliku ljubavi kakav se sreće u romantičarskom periodu, mada stihom koji nije svojstven romantizmu, nosi istu ili sličnu poruku. Ljubav koja nije platonska, nego suštinsko obožavanje onog drugog bića, ali i bol koja ima jednu visoku frekvenciju nedostajanja, zbog necjelovitosti bića. Ljubav koja nikako ne znači da mora doći do fizičkog utjelovljenja, kako bi se iskazala potpuna emocija. Sam stih koji kaže „Ja sam onaj deo tebe koji ti fali i luta sa tobom u mislima“ govori o sjedinjavanju kao suštinskom izrazu ljubavi, putu ka spajanju dvije polovine. Ovo me dovodi do zaključka da je navedena pjesma lice i naličje zbirke.

Čak i kroz emociju rastanka, gubitka ili odlaska pjesnikinja pokazuje koliko i kako nikako neće doći do potpunog odlaska, jer je cjelina neraskidiva poput krvnih žila i srca. Čak se iskazuje i utopija neraskidivosti veze između bića koja su po Božijem zakonu spojena.

Svojevrsni katarzični pjesnički jezik, rasprava, filozofska teza i antiteza otkriva se u pjesmi koja nosi naziva „Majeutika“ gdje kroz osam kratkih stihova pjesnikinja iskazuje način na koji se dolazi do suštinskog odgovora. Ona ovdje koristi Sokratovsku metodu dijaloga,

kroz pjesnički jezik koji donosi samospoznaje ili „porađanje“ istine. Ovom pjesmom potvrđuje već pomenute filozofske hipoteze o savršeno „nesavršenoj“ povezanosti suštinskog bića u nama. Tako nastavlja da gradi poetski vijenac jednog posebnog duhovnog uzrastanja. Jedinost se ogleda i u mirenju sa utopijom nemogućnosti da se ostvari u ljubavi, te tako gotovo mirno prihvata činjenicu da se nikako neće i ne mogu izbrisati misli ili usud ljubavi koju joj je animus donio svojim rađanjem.

Ta pomirljivost pokazuje pjesnikinjin odnos prema Bogu, kao jedinom pravom tegu, koji iskazan pjesničkim slikama, donosi ono što se u religiji naziva sjedinjavanje sa božijom ljubavlju, mirenje sa davanjem, koje nikako ne mora i nije imanje i pripadanje. Navedena emocija je iskazana kroz niz pjesama, koje su opjevale prihvatanje nemanja i snalaženje sa onim što nam je Gospod podario kao sopstveni krst.

Sa druge strane nazire se osjećaj straha i tjeskobe, karakterističan za čovječije, a ne božije stvorenje, dajući poeziji boju zemaljskog. Pogled u pjesmu MU(N)K potvrđuje postojanje tjeskobnog osjećanja u sopstvenoj koži, kao što je i sama pjesnikinja navela, poput Munkovog *Vriska*. Slika na kojoj užasnuta figura, nalik izobličenom čovječijem liku, predstavlja ovozemaljski strah od egzistenacijalnog nepripadanja ili nemanja. Ovaj ekspresionistički izraz likovnog umjetnika, kakav je Munk, ne govori samo o pjesnikinjinom poznavanju ovog umjetničkog pravca, nego i o utopijskoj emociji koju većina umjetnika gaji u sebi i izvan sebe. To je onaj osjećaj da izvan sopstvenog bića postoji jezik koji govori iz nas, bez svijesti i samosvijesti o njemu, takozvani jezik onostranog.

Koraci koje je pjesnikinja pravi kroz zbirku veo-

ma su mudro uklopljeni i istinski potkrijepljeni znanjem iz stilistike koje govori, ne samo o talentu, pjesničkoj fantaziji i „porađanju“ poezije, nego i majstorskom zanatu koji pjesnikinja iskazuje ovom zreloom zbirkom. Emocije, ekspresija, božiji dah na jednu stranu, a znanje, umijeće i rad na drugu. Najjasnije iskazana zrelost izraza kroz stihove, uočava se u drugom dijelu zbirke, koji kao i prvi, sadrži 33 pjesme. Ovaj dio zbirke počinje pjesmom „Neizdrž“, koja vezanim stihom pokazuje sav usud ljubavi koja u nama može da se rodi i živi, kao kazna i nagrada istovremeno. Nakon ove, nižu se pjesme koje su nabijene emotivnom ekspresijom čiste ovaploćene božanske ljubavi, koja je spremna na žrtvu kako bi svom animusu podarila vječni život. Pjesme su pune stihova koji su pitanja filozofske dubine, sa odgovorom koji se svodi na jednostavan i vječan odgovor koji pjesnikinja iskazuje kratkim, ali efektnim stihovima: „On je bio moja Luča. Svetlost od iskona.“. Znamo da je *Luča* kao sintagma za božiju svjetlost, te je ovakvo poređenje u pjesničkoj slici, odredilo dalji tok „priče kroz poeziju“ Sandre Alek. Pjesnikinja dalje uzdiže svoj arhetip ljubavi na pijedestal božijeg savršenstva, nagovještavajući da i ono što je nesavršeno u njemu, gradi savršenstvo u jedinstvu sa drugom polovinom. Poetski krug se sužava kroz pjesme „Lavirint“, „Marioneta“, „Neprebol“ i još neke, gdje kroz opore stihove sagledava svu suštinu utopije neuzvrćene ili umišljene ljubavne uobrazilje kako pjesnikinja sebi govori: „Koji još ludak na ovom svetu, osim mene, voli ludaka koji samo u njegovoj mašti obitava.“. Pjesma koja se po emociji topline izdvaja u ovom dijelu je „Poljubac Hipnosa“, nepokidani vezani stih, koji prikazuje suštinu „spajanja“ kao božansku nagradu za beskompromisnu

ljubav. Ovaj dio sveden je pjesmom „Znak“ ispjevanom u šest odvojenih strofa, kao nekarakterističnom formom Alekove, stihovima koji obiluju pomirljivim tonom i oslobađanjem arhetipa ljubavi od odgovornosti.

Osim antičkih motiva, simbola grčke i rimske mitologije, zbirka obiluje i nizom simbola iz hrišćanske religije, poput Adamovog rebra, goluba, heruvima, kao i pitanja koje pjesnikinja upućuje Bogu, potvrđujući time da je „On“ tvorac kako sreće, tako i bola. Sreću se i istorijski motivi srpske etnografije, prožeti sveukupnim znanjem koje Sandra znalački oblikuje u stihove.

Sve što su stihovi govorili, sve što je emocija tkala, polazi i završava se pjesničkim prokletstvom o kome su pjevali svi veliki pjesnici, kroz vijekove, te i sama autorka ove zbirke. Veoma pjevljivo, krajnje realistično, dolazi do pomirenja sa „usudom“ kojim je pjesnik obilježen, te se u posljednjem dijelu zbirke susreće mirenje sa istim. Ovdje se kroz emociju pomirenja izdvajaju pjesme „Srce“, „Susret“ i „Tišina“, da bi poezija krenula od negiranja emocije do „samoprekorijevanja“ i „naređivanja“ srcu da zaboravi ljubav koju gaji i koju je čekalo. To je veoma nježno i poetski tanano iskazano u stihovima pjesme „Idi“.

Nadilazeći želju za puštanjem, protjerivanjem i otkidanjem ljubavnog čeznuća, stihovi se vežu kao pletivo koje pletilje vješto namiču na igle, da se od niti sazda nešto vidljivo i jasno. Tako i kroz zbirku pjesnički izraz, tiho, nenametljivo, ali jasno i pouzdano gradi priču, koja podsjeća na besjedu o neuzvraćenoj ljubavi, o neukrotivoj želji, o snoviđenju, o maštanju, o nemanju, o gubitku, o sjećanju. Sve ove emocije imaju svoje pjesničke slike, sve mogu biti samostalne u svom

postojanju, ali u cjelini čine sliku kompletnom, savršeno slikarsko platno, uokvireno u ram koji pjesnikinja boji zlaćano-patinasto gdje se susreću mitsko i ovozemaljsko, duhovno i fizičko.

Nakon pomirenja, dolazi do buđenja sjećanja gdje stihovi jednostavne forme, pitanja bez odgovora, u pjesmi „Prošlost“, pjesnikinja iskazuje svoju vječnu neispunjenost i zapitanost o suštinskom postojanju ljubavi u onom gotovo savršenom obliku kojem ona teži, da bi protutežu dobila u pjesmi „Nebo i zemlja“, gdje stihovi iskazuju dijametralnu suprotnost, koja ovdje nije težnja da se suprotnosti privlače ili da dvije različite polovine čine cijelo. U ovoj pjesmi pjesnikinja suprotnost posmatra kroz prizmu nebeskog i zemaljskog, gdje u par stihova iskazuje svu utopiju pomenutih razlika: „Ti si nam granice zemaljske postavio. Omeđio nas kao njivu na tuđoj zemlji.“.

Izrazit i veoma interesantan izraz koji je, rekla bih, osnovna osobina pjesničkog jezika Sandre Alek jeste alegorijska crta, sa ciničnim prizvukom neshvatanja od strane pjesnikinjinog arhetipa ljubavi, njenog animusa kome se podredila.

Posljednja pjesma u zbirci pod nazivom „Ljubav“ u potpunosti razotkriva kakva je ljudski, pjesnički i božanski ljubav, te koliko je pjesnikinja suštinski ovaploćenja kroz Boga koji je ljubav. Poetski netipičan izraz u ovoj pjesmi čini „priču“ ove zbirke sveobuhvatnom, dajući joj prizvuk poeme koja u 100 pjesama čini božanski krug u kome se začinje, raste, umire i nanovo rađa ljubav.

mr Snježana Đoković

Sadržaj:

I deo

7. Odbegle duše
10. Apoteoza
11. Duboko u nama
12. Hieros Gamos
13. Mi
14. Prasak
15. Muzika sfera
16. Zima
17. Tvoje ime
18. Pesnikinja
20. Dvoje
21. Predaja
23. (Ne)odsanjani san
25. Majeutika
26. Ispovest
27. Svet ti pred noge bacam
29. Poslednji tango
30. Intro
31. Inkvizicija
32. Greh
33. Kob
35. Divlji cvet
36. Nemušti neimar
37. Kula od karata
38. Put
39. Osuda
40. Zatvor
41. Pelin
42. Ostrva
43. Sami i ti i ja
44. Noć
45. Mu(n)k
46. Pesma Prozerpini

II deo

49. Neizdrž
52. Rebro
53. Mrak
55. Na obalama Aheronta
56. Lavirint
58. Marioneta
59. Neprebol
61. Privid
63. Usud
64. Karma
66. Opsesija
67. Pustoš
68. Poljubac Hipnosa
71. Utopljenik
72. Zarobljenik prošlosti
74. Kameleon
75. Zašto
76. Veliki Pad
77. Dani i noći
78. Nemoć
79. Ukradeni san
81. Dubine
82. Potraga
83. Kreator
85. Govor anime
86. Zov anime
87. Prkos
89. Topla reč
90. Agonija
91. Oduvek zauvek
93. Brana
94. Besmisao
95. Znak

III deo

- 98. Usud Pesnika
- 100. Zvezda
- 101. Reč
- 102. Zavet
- 103. Volela bih i ja da mogu tako
- 104. Srce
- 105. Susret
- 106. Tišina
- 107. Navika
- 108. Rana
- 110. Čekanje
- 111. Zaćutaću o nama
- 112. Idi
- 113. (O)delo
- 114. Opomena
- 115. (Ne)moj
- 116. Prošlost
- 117. Nebo i zemlja
- 118. Čovek i ptica
- 119. Smrt
- 120. Tempus mortis
- 122. Lov na stihove
- 123. Kamen
- 125. Svete tajne
- 126. Nekrolog
- 127. (O)poruka
- 128. Pepelišta
- 129. Opraštam
- 132. Jefimijin pokrov
- 133. Ne budi je...
- 134. Polumesec
- 136. Pusti, neka voda nosi
- 138. Renovatio
- 139. Ljubav
- 141. „Pričanje“ poezije Sandre Alek

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

АЛЕК, Сандра, 1980-

(О)џај у њолјици кафе / Sandra Alek. - Београд :
Удружење независних писача Србије, 2023 (Сопот :
Слава). - [147] стр. : илустр. ; 21 cm. - (Библиотека
Вертикале / [Удружење независних писача Србије].
Едисија Поезија ; no. 17)

Pravo ime autora: Aleksandra Šarenac. - Tiraž 200.
- Beleška o pesnikinjI: str. 144. - Str. 144-147:
„Pričanje“ poezije Sandre Alek / Snježana Đoković
Galinać.

ISBN 978-86-81192-43-6

COBISS.SR-ID 106612745